

Koca Dünya

"Güçlü ezgiler yaylalarda yankılanırken, bir müzisyen ve bir yönetmen, asırlık kadın hikâyelerini Koca Dünya'ya ulaştırıyor. Türküler, dağların geleneği ve ruhu ile sınırlarını aşarak yankılanıyor."

Sinopsis

Karadeniz yaylalarında hayatın ritmini bin yıldır kadınların doğaçlama türküleri belirler. Tarlada ya da ahırda yükselen bu keskin sesler, coğrafyanın yaşayan sözlü hafızası ve saf geleneğidir. Ancak doğanın içinde normalleşen bu canlı müzikal varlığa rağmen; profesyonel sahneye çıkmak ve neredeyse tamamen erkek egemenliğinde olan kemeçeyi çalmak, İlknur'un gençliğinde aydın çevreler dışında derin bir toplumsal tabuydu.

Çağdaş kadın ozan İlknur Yakupoğlu, televizyon ekranlarında kemeçesiyle yer alarak bu algıyı kökten değiştiren bir kırılma noktası olur; onun açtığı yol, bugün kadınların kemeçe kurslarına gitmesini sağlamıştır. Geleneği taşıyan onu dönüştüren bu yolculuk, filmin bir karakteri olarak da gördüğümüz yönetmeni Burcu'nun bakışıyla tamamlanır. Kültürel kökleri bu topraklarda olan ama içgöçle Türkiye'nin batısında büyüyen genç kuşağı temsil eden Burcu, filmi bir deneme belgesel (essay doc) formunda inşa ederek kendi gözlemci kamerasını hikâyeye dahil eder. Steril stüdyolar yerine rüzgârın ve yağmurun ham sesleriyle kaydedilen bu 42 dakikalık film, "anonim" bırakılan kadın dehasını hak ettiği özne kimliğine iade eder. Koca Dünya, bu kadınların dünyası üzerinden yerel bir tanıklığı evrensel bir dağ kültürünün antropolojik bağdaşıklığıyla örer. Yaylalardan göğe savrulan sesler, Himalayalardan Alplere, İskoçya plato ezgilerine uzanan kadim bir dünya şarkısının yereldeki canlı ve dönüşen hafızasıdır.

Yönetmen Görüşü

Burcu Yeşilbaş

“

Koca Dünya, benim için yalnızca bir belgesel değil; çocukluğuma, ailemin köklerine ve Karadenizli kadınların kuşaklar boyunca taşıdığı görünmez hafızaya doğru yapılan kişisel bir yolculuk. Yalova'da büyümüş olsam da annem ve anneannem Tonyalı. Çocukluğumun en güçlü hatıraları hep bu dağlara, bu yaylalara ve o evlerin içinde anlatılan hikâyelere uzanıyor. Bir müzisyen olarak yıllardır bu coğrafyanın türkülerini söylüyor, bir yönetmen olarak ise duyulmadan taşınan kadın hikâyelerinin izini sürüyorum. Bu filmin kapısını bana Dertlerim türküsü açtı. İlknur Yakupoğlu'nun söylediği bu türkü, hiç bilmediğim bir anda kendi ailemin geçmişine dokundu. Bir türkünün içinde yalnızca iki annenin acısını değil, kadınların birbirine emanet ederek yaşattığı belleği de duydum. O günden sonra anladım ki İlknur yalnızca türkü söyleyen bir müzisyen değil; yaşadığı coğrafyanın hafızasını omuzlarında taşıyan bir kadın ozandı. Film ilerledikçe onun hikâyesiyle benim hikâyem birbirine karıştı. Peşinden gittiğim her türkü beni başka bir kadına, başka bir eve, başka bir hatıraya götürdü. Kendi aileme yaklaştıkça, aslında yıllardır görünmeden taşınan ortak bir kadın hafızasının içinde yürüdüğümü fark ettim. Bu yüzden filmde kendimi görünmez bir gözlemci olarak değil, bu hafızanın içinden geçen bir tanık olarak konumlandırım.

Koca Dünya, bir sanatçının portresinden çok daha fazlası. Karadeniz'de bugün anonim kabul edilen pek çok türkünün ardında, tarlada çalışan, hayvanlarına bakan, çocuk büyüten kadınların sesi var. Onların isimleri zamanla silinse de ezgileri yaşamaya devam ediyor. Bu film, o görünmeyen üretimin izini sürme çabası. Filmin görsel dilini kurarken gözlemci sinemanın sadeliği ile şiirsel anlatım arasında dolaşmayı tercih ettim. Sis in içinde kaybolan yaylalar, rüzgârın yön verdiği ormanlar, kadınların elleri, yüzleri ve sessizlikleri anlatının ritmini belirliyor. Bir müzisyen olmam ise ses dünyasını filmin ayrılmaz bir parçası hâline getirdi. Müziği stüdyoda yeniden üretmek yerine, doğanın kendi nefesiyle birlikte kaydetmeyi seçtim; çünkü bu hikâyelerin gerçek sesi bana göre tam da yaşadıkları mekânlarda saklı. Koca Dünya, görünmez bırakılmış kadın emeğine, sözlü kültüre ve kuşaklar boyunca birbirine aktarılan dayanışmaya dair bir tanıklık. Benim için bu film, yalnızca geçmiş kaydetmek değil; hâlâ yaşamaya devam eden bir hafızaya kulak vermek ve onu geleceğe taşıyabilmek anlamına geliyor.

“

Yapımcı Görüşü

H. Sevim Işık Bâro

“

Burcu Koca Dünya fikrini benimle ilk paylaştığında, projenin Karadeniz bölgesinin kültürel hafızasını belgelemedeki içsel değerini gördüm. Yapımını resmen üstlenmeden önce, ilk fikir aşamasından itibaren gelişimine tanıklık etmek, bu hikayeyle organik ve sahici bir bağ kurmamı sağladı. Yapım süreci boyunca temel amaç, bu unsurları net bir yapıya kavuşturmak, bu kadınların hikâyelerinin görünürlüğünü sağlamak ve yaşayan miraslarına saygı duymaktan ibaretti. Burcu bu dağların sesini ararken, benim Artvin yaylalarından gelen köklerim bu yolculuğa sessiz ve içeriden bir ortaklık alanı açtı. Projeye antropolojik bir perspektiften baktığımda, en başından beri taşıdığım temel içgörü şu soruydu: 'Fazlasıyla yerel görünen bu öykü, özünde ortak dünyamızın bir gerçeği değil mi?' Bu film coğrafi sınırların ötesine geçerek, dünyanın neresinde olursa olsun bir dağın yamacında var olan kadınlara sakın bir saygı duruşu niteliğindedir. O yamaçlarda müzik profesyonel bir uğraş değil, coğrafyanın organik bir uzantısıdır; İlknur da özünde o gerçekliğin bir parçasıdır. Bugün doğayla bu şekilde bağ kuran belki de son kuşağı tanıklık ediyoruz; yeni nesiller bu zorlu yaşam biçimini sürdürmek istemedikçe bu kültürel bağ hızla kopuyor. Yalıtılmışlığın coğrafi koordinatları değişebilir, ancak tarihe kaydedilmemiş bu hayatların ortak gerçekliği aslında birbirine çarpıcı biçimde benzer değil midir? Yapımcı olarak sorumluluğum tam da bu sorudan besleniyor; filmin bu el değmemiş dürüstlüğü korurken dünyaya açılan yolunu inşa etmek. Kaba kurgumuzun uluslararası mecrada aldığı o ilk yankı, takdir, bu seslerin sınır tanımadığına dair inancımızı erkenden doğruladı. Şimdi filmi uluslararası prömiyerine hazırlarken asıl gayemiz; bu öyküyü mümkün olduğunca çok insanla paylaşabilmek ve dünyanın bir yerinde kendini yabancı hisseden bir kız çocuğuna küçük de olsa bir umut verebilmek.

“

Burcu Yeşilbaş 1985 yılında Yalova'da doğdu. İlköğretim hayatını orada tamamladıktan sonra İstanbul'a taşındı. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Sinema/TV bölümünde okuduğu yıllarda, fakültedeki hocalarının projelerinde stajyerlik yaptı. Mezun olduğu sene, memleketi Trabzon Tonya'da sütçülük yapan kadınların hikâyelerini konu alan, İşçi Filmleri Festivali'nde gösterim yapan Keyvan adlı belgeseli çekti. Ardından Nejla Demirci ile, Yüzleşme adlı meme kanserini konu alan, TRT'nin belgesel yarışmasında birincilik ödülü alan belgeselde yardımcı yönetmen ve 2. Kameraman olarak çalıştı. Kadıköy Belediyesi için, Atıl Behramoğlu'nun 50. sanat yılına özel bir belgesel hazırlamıştır. Belgesel çalışmalarının yanı sıra, uzun süre dizi ve sinema filmlerinde yönetmen yardımcılığı ile klip yönetmenliği yapmıştır. Son zamanlarda müzisyenlik kariyerinde de ilerleyen Burcu Yeşilbaş, Kadıköy Belediyesi Kurumsal İletişim Müdürlüğü'nde de kurgucu olarak da çalışmaktadır.

- **Atıl Behramoğlu** – Belgesel / Yönetmen, 2016
- **Keyvan** – Belgesel / İlk Film, Yönetmen, 2014 <https://www.youtube.com/watch?v=25XmtPYdAeQ>

KÜNYE / CREDITS

- 42' / DCP / Türkçe, Türkçe ve İngilizce Altyazılı / Turkish, Turkish & English Subtitled / 2026
- Yönetmen / Directed by Burcu YEŞİLBAŞ
- Yapımcılar / Produced by H. Sevim IŞIK BÂRO - Burcu YEŞİLBAŞ
- Görüntü Yönetmeni / Director of Photography Evren DURSUN
- Senaryo / Written by Burcu YEŞİLBAŞ – H. Sevim IŞIK BÂRO
- Yardımcı Yönetmen / Assistant Director İrmak MELEK
- Kurgu / Edited by Burcu YEŞİLBAŞ - Evren DURSUN
- Renk Düzenleme / Color Grading Oğuzhan AKKOÇ
- Ses Miksaj / Sound Mix Caner SARI
- Ses Kayıt / Voice Recording Deniz YILMAZ - Burcu YEŞİLBAŞ
- İletişim / Contact H. Sevim IŞIK BÂRO / songsofthemountain@gmail.com
-

Songs of the Mountain

"As powerful melodies rise across the highlands, a musician and a filmmaker bring centuries-old women's stories to this big wide world. Carried by the very tradition and soul of the mountains, these folk songs resonate far beyond their borders."

Synopsis

In the Black Sea highlands, daily life has been interwoven for millennia with women's improvised songs. Rising from fields and barns, these sharp voices embody the living oral history of the land. Yet, playing the kemenche—a local instrument dominated by men—carried a heavy societal taboo during İlknur's youth.

Contemporary female folk poet İlknur Yakupoğlu became a turning point that radically changed this perception by appearing on television screens with her kemenche; the path she forged allows women today to attend kemenche courses. This journey, which transforms tradition while carrying it forward, is completed through the gaze of director Burcu, whom we also see as a character in the film. Representing a younger generation with cultural roots in these lands but raised in western Turkey due to internal migration, Burcu constructs the film as an essay documentary, weaving her own observational camera into the narrative. Recorded with the raw sounds of wind and rain instead of sterile studios, this 42-minute film restores the creative genius of women—long left "anonymous"—to the primary subject identity it rightfully deserves.

Songs of the Mountain weaves a local testimony through the world of these women into the profound anthropological coherence of a universal mountain culture. The voices thrown from the highlands to the sky become the living, evolving local memory of an ancient global song that stretches from the Himalayas to the Alps and the Scottish Highlands.

Director's Statement

Burcu Yeşilbaş

“

Songs of the Mountain is far more than a documentary to me; it is a deeply personal journey into my childhood, my family's roots, and the invisible memory carried across generations by the women of the Black Sea region. Though I grew up in Yalova, my mother and grandmother hail from Tonya. My most vivid childhood memories always trace back to these mountains, the steep highlands, and the stories shared within those homes. As a musician, I have sung the folksongs of this geography for years; as a filmmaker, I now trace the stories of women that have been carried in silence, unheard.

The door to this film was opened by a folk song called Dertlerim (My Sorrows). Sung by İlknur Yakupoğlu, it unexpectedly struck a chord with my own family's past. Within that single song, I heard not just the sorrow of two mothers, but a collective memory kept alive by women who entrusted it to one another. From that day on, I realized that İlknur was not merely a musician singing folksongs; she was a female bard carrying the living memory of her geography upon her shoulders.

As the film unfolded, her story and mine began to intertwine. Every folksong I pursued guided me to another woman, another home, another memory. The closer I drew to my own family, the more I realized I was walking within a shared tapestry of women's memory, carried invisibly through the years. This is why I chose to position myself in the

film not as a detached, invisible observer, but as a witness passing through this very memory.

Songs of the Mountain is much more than the portrait of an artist. Behind the many folksongs deemed "anonymous" in the Black Sea today lie the voices of women who labored in the fields, tended to livestock, and raised children. Though their names have been erased by time, their melodies endure. This film is an earnest attempt to trace that unseen presence and labor.

In crafting the film's visual language, I chose to navigate the fine line between the simplicity of observational cinema and poetic expression. Highlands dissolving into the mist, forests shaped by the wind, and the hands, faces, and silences of the women dictate the rhythm of the story. My background as a musician naturally made the soundscape an inseparable extension of the film. Rather than recreating the music within a studio, I chose to capture it alongside nature's own breath; for I believe the true voice of these stories is hidden within the very spaces where they live.

Songs of the Mountain is a testament to women's labor left in the shadows, to oral culture, and to the intergenerational solidarity passed down through the ages. For me, this film is not simply about documenting the past; it is about listening closely to a memory that is still vibrant and alive, and ensuring it is carried into the future.

”

Producer's Statement

H. Sevim Işık Bära

“

The moment Burcu first shared the concept of Songs of the Mountain, I recognized the project's intrinsic value in documenting the cultural memory of the Black Sea region. Witnessing its evolution from the very first ideas before formally taking on its production allowed for an organic, genuine connection to the story. Throughout, the production process has simply been about guiding these elements into a clear structure, ensuring the visibility of these women's stories, and respecting their living heritage.

While Burcu explored the echoes of these mountains, my roots in the steep highlands of Artvin provided a quiet, insider companionship to this journey. Looking at the project from an anthropological perspective, my core instinct from the very beginning was to ask: "Isn't this story, which appears deeply localized, in truth rooted in our shared world?" This film looks beyond specific geographical boundaries; it serves as a quiet tribute to women who live and endure on mountain ridges across the globe. On these ridges, music is not a professional pursuit but an organic extension of the geography itself, and İlknur is fundamentally part of this reality. We are witnessing perhaps the last generation to live in this close relationship with nature, transforming daily life into song. As this rigorous way of life fades for younger generations, this cultural bond is rapidly fracturing. The coordinates of isolation may change but isn't the shared reality of these unrecorded lives strikingly similar?"

Driven by this very question, my responsibility as producer has been to safeguard this untamed honesty while forging the film's path toward a wider world. The early validation our rough cut received on the international circuit reinforced our belief that these voices carry no borders. As we prepare the film for its international premiere, our true purpose is simply to share this story with as many people as possible, and perhaps to offer a glimmer of hope to a young girl somewhere in the world who feels like an outsider.

”

Burcu Yeşilbaş Born in Yalova in 1985, Burcu Yeşilbaş is a filmmaker, editor, and musician currently based in Istanbul. After moving to the metropolis following her primary education, she graduated from Marmara University's Faculty of Communication with a degree in Cinema and Television. During her university years, she laid the groundwork for her cinematic practice by interning on various film projects led by her professors. In her graduation year, Yeşilbaş directed her debut documentary, *Keyvan* (2014), which captured the vivid stories of women dairy farmers in Tonya, Trabzon—her ancestral homeland. The film was screened at the International Labor Film Festival. She subsequently worked alongside director Nejla Demirci as the assistant director and second camera operator on *Yüzleşme* (Confrontation, 2018), a poignant documentary on breast cancer that won First Prize at the prestigious TRT Documentary Awards. She also directed a specially commissioned documentary for Kadıköy Municipality, celebrating the 50th artistic anniversary of the renowned poet Atıl Behramoğlu. Alongside her dedicated independent documentary work, Yeşilbaş has built an extensive career in the film and television industry, directing music videos and serving as an assistant director for numerous commercial television series and feature films. Currently expanding her career as a performing musician, she also works as a video editor in the Directorate of Corporate Communications at Kadıköy Municipality.

- **Atıl Behramoğlu** – Documentary / Director, 2016
 - **Keyvan** – Documentary / Debut Film, Director, 2014
- <https://www.youtube.com/watch?v=25XmtPYdAeQ>